

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Έν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀπευσθύνεται.
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Αθήναις

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὅφειλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγραφοὶ συνδρομῆς τὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικῶν δελετηρίων πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάργαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐνεσθεσίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἀμύνεσθε περὶ πάτρης

Πολλὲς φορές στὴ ζωὴ μου γύρεψα νὰ ἐμβαθύνω εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας καὶ ἐντείνων δύνατὰ καὶ ἀρκετὸν χρόνον τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ νοῦ μου νὰ ἡμπορέσω νὰ νοιώσω τίποτε ἀπὸ τὴν λαθρινθώδη δύναμιν, ἡ ὁποία ἀνακυβὰ καὶ ἄγει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὠθεῖ σὲ τοῦτο καὶ τοὺς ἀποσύρει ἀπὸ ἐκεῖνα, τοὺς μπερδεύει στὸ ἄλλο, τοὺς προσκολλᾷ στὸ ἄλλο, γιατί οὗτος ἔκαμε τοῦτο, γιατί ἐκεῖνος τὸ ἄλλο; ἀλλὰ πολὺ περισσότερο γιατί οὗτος νὰ ἔχῃ πολὺ σκληρά, πολὺ ἀπονη ψυχὴ, ἐκεῖνος πολὺ λήγρον, ὁ ἄλλος πολὺ κακοῦργον, ὁ ἄλλος πολὺ ἐπιρρεπὴ στὴν ἡδονὴ καὶ μόνον πολὺ ὀλίγοι νὰ ἔχωσιν εὐαίσθητον καρδιὰ καὶ σῶφρον, ἐγκρατὴ τὸ νοῦ; χαίρεται στὴ δυστυχία ὁ ἕνας, κυττάζει μὲ κάθε τρόπο νὰ χορτάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ὁ ἄλλος ἐπάγῃ τὴν ἀδυναμίαν, θεωρεῖ σὰν ἀψυχή πέτρα τὸν ἀδελφὸν τοῦ ὁ ἄλλος, γυρίζει μὲ ἀδιαφορία ζῶν ὁ ἄλλος τὸ κεφάλι ἀπ' τὴν δυστυχίαν, χαμογελεῖ γιὰ τὰ δάκρυα τοῦ ἄλλου ὁ ἄλλος ἀκούει γιὰ τὸν τάδε πῶς εἶχε μεγάλη ἀγάπην γιὰ τὴν πατρίδα καὶ κουνάει τὸ κεφάλι, βλέπει τὸν ἄλλον νὰ μὴ λυπῆται διόλου τὴν ζωὴν τοῦ, ἀλλὰ νὰ τρέχῃ σὰν τὸ λιοντάρι στὸν κίνδυνον καὶ τὸν μυκτηρίζει· εἶδαμε ἀνθρώπους μὲ πόνον στὴ καρδιὰ, γεμάτους ἀγάπην, γεμάτους ἀπὸ ἀγαθὴ θέλησιν, γεμάτους ἀπὸ μεγάλας, ὑψηλάς, παρεμφερεῖς πρὸς τὸ θεῖον ιδέας· εἶδαμε πλήθη μὲ πέτρα τὴν καρδιὰ, μὲ θάλασσα τὴν ψυχὴν, γεμάτα φθόνον, γεμάτα μίσος, γεμάτα ἀπὸ τοσιν πρὸς τὴν κακοῦργίαν, πρὸς τὴν φθοράν· εἶδαμε ἐποχὰς λαμπεράς, αἰθρίας, εὐώδεις, εἶδαμε ἐποχὰς γεμάτες σκοτάδι, γεμάτες ἀνεμοζάλην καὶ ταραχὴν, μεμάτες ἀπὸ βρῶμα· γιατί οὗτος νὰ μὴν ἔχῃ ἰδεῖ μίαν μέραν ἄσπρην, γιατί ὁ ἄλλος νὰ παίξῃ ἀδιάκοπα μὲ τὰ γέλοια καὶ τὴν χαρὰ; γιατί ἐκεῖνος νὰ ποτιζῇ οὐλο μὲ δάκρυα τὸ ψωμί τοῦ καὶ ὁ ἄλλος νὰ τὸ λάμπῃ μὲ τὴν λάμψιν τῆς εὐτυχίας, ἢν ἀφθονον φέρει στὸ πρόσωπον; εἶδε καὶ καλὰ καὶ κακὰς ἡμέρας ὁ ἕνας, οὐλο στεναγμούς καὶ δάκρυα ἀπὸ λανθάνον ἐκείνην, ἀπέθανε μὲ τὴν πίκραν στὰ χεῖλη ὁ ἄλλος, δὲν ἐννοίωσεν ποτὲ πικράδα στὴν ψυχὴν τοῦ ὁ ἄλλος.

Ἦθελα νὰ εὐρω μίαν ἀλήθειαν γιὰ οὐλα αὐτὰ· ἀλήθεια ὅμως, ποὺ νὰ εἶνε ἀλήθεια καὶ ὅχι ὑπόθεσι χωρὶς γερὸ στήριγμα, συμπέρασμα νερούλο, λόγια μὲ φαινομενικὴ ἀλήθειαν, ἀλλὰ μὲ περισσὸν σκοτάδι καὶ πλάνην· τὴν ἀλήθειαν γυμνὴν ἤθελα ναῦρω· ἀλλὰ νὰ εἰπῶ ἐκεῖνο ποὺ εἶνε, τὸ λογικὸν μου δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὐρῇ μίαν σειράν, δὲν ἡμπορεῖ νὰ νοιώσῃ τίποτε καθαρὰ, δὲν εὐρίσκει καμμίαν ἀπόδειξιν σαφὴν, ἀληθῆ, χωρὶς ἀμφιβολία,

χωρὶς πλάνην, οὐδὲ δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ ἓνα ὁρμόν, ἀλλὰ μόλις τοῦ φανῇ πῶς γύρεν ἐδῶ ὁρμόν, ἀμέσως τὸν χάνει στὰ πρῶτα βήματα· μὲ τὴν χαρὰ ἐμβαίνει μαζὺ καὶ ἡ ἀπελπισία μὲ τὴν λύπην ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν ἀπελπισίαν φαίνεται ἄξαφνα κάπου πῶς μὲ ἐλπίδα, ἀλλὰ ἀμέσως ξαλείσεται μετὰ σὲ βαθύ ἀτελείωτον σκοτάδι· οὐλο αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται· γιαντὸ γρήγορα κουράζεται τὸ λογικὸν μου καὶ τραβιέται ἀδελανδὸ ἐντελῶς, σέρνοντας μονάχα ἀπὸ πίσω σωστὴ τὴν ἀπελπισίαν μὲ τὴν θυγατέρα τῆς τῆς λύπης. Οὐμῶμαι πῶς πολλὰ τέτοια ταξείδια εἰς τὸ ἄδηλον ἔχει κάμει τὸ πνεῦμά μου, ἀλλὰ δὲ θυμῶμαι καμμίαν φορά νὰ γυρίσῃ μὲ καλλίτερα μούτρα ἀπὸ τὴν πρώτην φορά· τοῦτο μονάχα ξέρω καλὰ πῶς κάποιον περιστατικὸν πάντοτε εἶδαι ὧθῃν στὸ λογικὸν μου γιὰ τὸ ταξεῖδι αὐτό· μερικά ἀπὸ αὐτὰ τὰ περιστατικά, ὁμολογῶ, μοῦ ἔχουν κάμει μεγάλην ἐντύπωσιν, ἔχουσιν προξενήσῃ μεγάλην αἴσθησιν, μεγάλο χτύπημα στὴν καρδιάν, γιατί συχνὰ μούρχονται στὸ νοῦ καὶ μὲ παιδεύουν πολὺ. Θέλω νὰ τὰ ρίξω ἀπὸ πίσω, νὰ τὰ βουλιᾶξω στὸν ὠκεανὸν τῆς λήθης, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνω· ἔρχονται καὶ μὲ βρίσκουν· ἡ στενοχωρία αὐτὴ μὲ ἀναγκάζει νὰ θέλω τὰ πῶ καὶ σὲ ἄλλους τὰ περιστατικά αὐτὰ.

Θα πᾶς τώρα μωρὴ βρῶμα, ναι τώρα θὰ πᾶς νὰ πλύνῃς ποὺ εἶνε, ποὺ βρέθηκε αὐτὸ τὸ κρῦν; δὲ λες πῶς εἶσαι σὺ μαργωμένη καὶ κακομοῖρα, πῶς εἶσαι τεμπέλα, διαστραμμένη, μὰ μοῦ λες πῶς κάνει κρῦν, πῶς εἶνε ἐξω θάνατος; νὰ, ὁλος ὁ κόσμος τρέχει καθεῖς ἕνας στὴ δουλειὰ τοῦ· νὰ, ἡ γειτονίσις ἔχουν ἀπὸ τὴν νύχταν ποὺ πιάσανε τὴν δουλειάν των· σένα μονάχα βλέπω νὰ τρέμῃς σὰν τὸ γύφτο· οὐ νὰ χαθῇς μουρὴ ψηροῦ, μουρὴ σκύλλα, μουρὴ μπαζαρκάνα, οὐλο νὰ τρῶς θέλεις καὶ νὰ κοιμάσαι! δὲ μοῦ λες γιατί σέχομε καὶ σὲ τρέφομε; γιατί ζουδεύομε τόσα χρήματα γιὰ σένα; νὰ σκωθῇς τώρα, ἔλα σήκου· μὲ δεύτερον λόγο θὰ πᾶρῃ ἐκεῖνο τὸ ξύλο νὰ σοῦ ρίξω διπλὰ καὶ τριδιπλὰ ἀπ' ὅσες ἐφαγες τὲς προάλλες· ἀκούς ἐκεῖ τὴν βρῶμα, ἀκούς νὰ βαριέται νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ μοῦ λέῃ πῶς ἐξω κάνει πάγο· ἔχω ἰδεῖ καὶ ἔχω ἰδεῖ, μὰ τέτοια χουρσούζα, τέτοια τεμπέλα, τέτοιο κακομοῖρικο κορίτσι δὲν ἔχω σλάχει· ἔλα ξεκουμπίσου γρήγορα-γρήγορα.

Ἐνα δάκρυ τῆς πετάχθηκε μονάχα, ἓνα δάκρυ πρόφθασε μονάχα τὸ κακόμοιρον νὰ χύσῃ καὶ μὲ σκυμμένο κεφάλι ἀπὸ τὰ καταφρόνια τὰ πολλὰ κατέβηκε στὴν αὐλὴν, ἐπῆρε τὰ ρούχα γιὰ πλῦμα καὶ πετάχθηκε στὸ δρόμον γιὰ τὸ ποτάμι· ἦτανε μονάχα, κανένας δὲν τὴν ἔβλεπε κανένας δὲν τὴν ἄκουε· τὴν προσφύλαγε σίγουρα ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τ' αὐφτιά τοῦ κόσμου ὁ πάγος· σὲ τέτοιες περιστάσεις μονάχα ἡ δυστυχία τρέχει στοὺς δρόμους· μὲ τὴν ἐρημίαν ξεφυτῶναι τὸ παράπονον καὶ γεμίζει τὰ μάτια ἀπὸ δάκρυα· τὴν ἀναψὲ καὶ αὐτὴ τὸ παράπονον, γεμίσανε τὰ μάτια τῆς ἀπὸ δάκρυα καὶ ὤφηνε νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀνάργα-ἀνάργα αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ ἀχνίζανε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς στεναγμούς ποὺ βγαίνανε τὸ ἓνα κοντὰ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν φαρμακωμένην, ἀπὸ τὴν καυμένην τῆς καρδιάν.

Ἄχ! ποῦ νὰ πᾶν ἡ δόλια, ποῦ νὰ πᾶν ἡ

κακότυχῃ ποὺ τρέμω δόλοβουλη, πόσο σκληροί, πόσο ἄπονοι ποὺ εἶνε καὶ αὐτοὶ οἱ πλούσιοι δὲν ξέρουν διόλου τί θὰ πῇ πόνος· βοήθα με Παναγία μου, βοήθα με Σὺ κάνε πολυεύσπλαγχνη Κυρά μου, μὴ ξεπαγιάσω ἡ καυμένη, μὴ μείνω κόκκαλον στὸ ποτάμι καὶ μὲ χάσῃ ἡ μανουλά μου, ἡ δόλια ἡ μάνα μου ποὺ μέχει μοναχὴ, ποὺ λαχταρίζει γιὰ μένανε· ἐεῖ, ἐεῖ καὶ νὰ τῶξερὲ ἡ μαύρη τί τραβάω σαυτὰ τὰ χέργια ποῦ μ' ἔδωκε, χωρὶς ἄλλο θὰ τῆς ἐπεφτε κόλπος· ποῦ νάβλεπε τὴ Ρίνα τῆς, τὴ μονακριβὴ τῆς Ρίνα, σὲ τέτοια καταφρόνια βουτιγμένη· ποῦ νάβλεπε τὴ Ρίνα τῆς, τὴ ψυχὴ τῆς, τὸ πόνο τῆς, τὴ λαχτάραν τῆς, τὴ μόνη τῆς παρηγοριά, τὴ μόνη ἐλπίδα, τὴ μόνη εὐτυχία ποὺ ἐννοίωσεν, Θεέ μου, στὸ κόσμον νὰ ταρταρίζῃ ἀπὸ τὸ κρῦν, νὰ σπαρταρᾷ σὰν τὸ ψάρι ὅταν εἶνε κρεμασμένο ἀπ' τὰγκίστρι, σὰν τὸ πουλί, ὅταν πιάνηται στὴν θηλειάν, σὰν τὸ λαγόν, ὅταν τοῦ βροῦν τὸ καταφύγιον· τί θάλεγε μανουλά μου νάβλεπε τὴ Ρίνα σου νὰ τὴ λυώνουν στὸ ξύλον, νὰ τὴν ἀφήνουν νυστική, νὰ τὴ βρίζουνε σὰ σκυλί! δὲ βαστάω πλειά, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μοῦ σηκωθῇ ζούρλια, πῶς θὰ μοῦ φύγῃ ὁ νοῦς· ζεστό μου καλυβάκι, φτωχὴ μου κατοικία τῶν εὐτυχῶν μου χρόνων, πόσο σὲ ζητάει ἡ καρδιὰ μου αὐτὴ τὴν ὥραν, πόσο σὲ πιθύνωσα σαυτὴν τὴ ζάλη ποὺ ἤρε τὸ σῶμά μου καὶ τὴ ψυχὴν μου· δὲ βρίσκουμε καλὰ· δὲ θὰ μπορέσω νὰ τὰ βγάλω πέρα· μὰ παραγγεῖλιά μονάχα σοῦ στέλλω μανουλά μου· νὰ κάμῃς σίσηρον, ἀτσάλι τὴν καρδιάν γιὰ νὰ πιῇς καὶ αὐτὸ τὸ τελευταῖον ποτήρι.

Ἐἶχε βγῇ ὁ ἥλιος καὶ ἔαστερος, ἀκηλίδωτος ἦτανε ὁ οὐρανός, τὸ ψυχρὸς ὅμως ἔτσουζε δυνατὰ, δυνατὰ καὶ σοῦ φαινότανε πῶς θὰ σοῦ γδάρῃ, ξεκουλήσῃ τὸ ταυμάρι, σοῦ φαινότανε σὰν νὰ σείχαν μέσα σὲ λιανούτσιν, μὰ τσουχτηρά, πολὺ τσουχτηρά βελόνια, ποὺ κεντοῦσαν ἀδιάκοπα ἀπ' οὐλὰς τὲς μεργιές, εἶχε κοκκαλιάσει μουδάσει ἐντελῶς τὰ πόδια, εἶχε κοκκαλιάσει ἐντελῶς ἡ μύτη, εἶχαν ξηραθῇ, καὶ μένει ἀναίσθητα σὰν ξύλον τὰ χέργια· σπάνιον ψυχρὸς, πρωτοφανὴς ζάλη καὶ μανία, ἀγριώτερη ἀπ' τὴν καρδιάν τῶν κατοίκων καὶ σκληρότερη ἀπ' τὴν ψυχὴν τοῦ, εἶχε πλακώσῃ τὴ πόλιν· οὐλο τὸ σῶμα εἶχε ξυλίσαι, στοὺς δρόμους δὲν ἔβλεπε ψυχὴν, μόλις ζημυτοῦσε κανένας ἀπὸ κανένα σπῆτι, ἔτρεχε γρήγορα-γρήγορα νὰ χωθῇ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἄλλου· τὸ πῶς τοῦ ἡλίου εἶχαν ὠχράσει ἐντελῶς καὶ ἀδύνατον τοῦβλεπε κολλημένο σὲ κανένα τοῖχο· ἀέρας δυνατός, πολὺ τσουχτηρός, γεμάτος μανία καὶ ὀργὴν ἤξανε τὸ κακόν καὶ βουγκρούσε δυνατὰ ἡ θάλασσα παρέχει μουγκρίζανε ὀλάκερα τὰ δένδρα, ὠλόλιζεν ἡ φτώχεια, καὶ ἐμαίνετο ὁ ἀέρας στὸ φανερόν, εἶχε λυσάσει τὸ κρῦν στὸ ἀφανές, γύρω ἀπὸ τὴν φωτιάν κυττάζονε ναῦρον οὗτοι σωτηρία, νὰ διώξουν παρέχει τὸ κακόν· ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ὥραν στὸ μικρὸν ποταμὶν, ποὺ τρέχει μέσα ἀπὸ τὴν πόλιν, ἦτο μέσα ἓνα φτωχόν ἀδύνατον, ἀπροστάτευτον ἐντελῶς κορίτσι καὶ ἐπλυνε τὸ κακόμοιρον γυμνόν σχεδόν, μὲ κατὰ ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ρουχαλάκια, μὲ δολοφύνα τὰ ποδάρια στὸ νερό, προσεπάθει νὰ πλύνῃ· ἀλλὰ δὲν τὸ δεχότανε τὸ νερό, γιατί ἦτανε πολὺ κρῦν, ἀλλὰ αὐτὸ ἐβίαζε τὸν ἑαυτὸν τῆς νάντεχ· εἶχαν ξυλιάσει ἐντελῶς τὰ χέργια τῆς, δὲν ὤριζε τὸν ἑαυτὸν τῆς, κόντευε νὰ ξεπαγιάσῃ.

Ήθελαν από μια φορά το κεφάλι και κύ-
ταεν ολόγυρα σάν να ζήτταν βοήθειαν, ἀλλ' ἡ
ἐρημία καὶ ὁ σκληρὸς τῆς ἀφῆρουπασανέλιπιδας
ὠλόλυδε σπαρτακτικά-σπαρτακτικά καὶ γύρευε νὰ
ξαλαφρωθῇ μετὰ τὴν φωνή, νὰ γλυτώσῃ μετὰ
διαπαραστικτικὰ δάκρυα· στὰ θρασπερὰ μά-
γουλά της, ποῦ δὲν ἤμπορεσαν καθόλου ἡ δυ-
στοχία νὰ τὰ γλιώξῃ· κυλούσαν γρήγορα-γρήγορα
κάτι μεγάλα δάκρυα, οὐλοῦσαν σάν τὸ διαμάντι
καὶ σάν τὴν ἀδολὴ καρδιά της· καὶ αὐξανε τὸ
κρῦν, καὶ φόνευσαν τὸ νερὸ, τώρα ἄρχισαν νὰ λι-
γοσπεύουν ἡ φωνὴ, τῆς νὰ σβύνεται ἀπὸ λίγο
λίγο ἡ φωνὴ καὶ ἡ ζωὴ της μόνον ἀδύνατα σπα-
ρακτικά λόγια ἄφηνε τώρα· σὰ λίγο ξαπλώθηκε
χωρὶς ψυχὴ στὴν ἀκρὴ ἀπὸ τὸ ποτάμι, τὸ πα-
ράπονο μόνον ἀπὸ τῆ ζωὴ ποῦ ἔφυγε εἶχε μεί-
νει ζωγραφισμένο στὸ ὠμορρο προσοπάκι της,
τὸ παράπονο μόνον εἶχε ἀπολαύσει, μετὰ τὸ
παράπονο ἀπέθανε· μετὰ αὐτὴν τὰ μάτια φαί-
νονταν σάν νὰ κτύπηται τὸ κῆμο ποῦ στάθηκε
τόσος σκληρὸς γιὰ αὐτὴ· κύτταζε τῆ ζωὴ ποῦ
ἦταν ἀδιάκοπη περιφρόνησι, ἀδιάκοπη στενο-
χωρία, ἀδιάκοπη λύπη, καθημερινὴ ἀπελπισία·
ὅταν τὴν εἶδα σαυτὴ τὴν θάλασσά μου φάνηκε πῶς
ἀπῆλθεν αὐτὴ τὴν δυστυχία μετὰ τὸ κράτος
της, καὶ τότε ἐννοῖσα γιὰ πρώτη φορά ὅλη τὴ
δύναμι, ὅλο τὸ ὕψος, ὅλο τὸ κάλλος τῆς θείας
θρησκείας τοῦ νύκτου τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπον κατ' ἐ-
ματόν, ἐὰν εἶχαν ἀξιοδοτήσῃ οἱ λόγοι σου Χρι-
στὲ μου, ἐὰν εἶχαν ζυμωθῇ μετὰ τὴν ψυχὴν καὶ
δὲν ἐπετρονίζον μόνον περὶ αὐτὴν αἱ διδασκαλίαι
σου, δὲν θὰ ὀργιζόταν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἡ θλιψί-
δα, δὲν θὰ τυραννοῦσε τόσο τὸ κῆμο ἡ δυστυχία δὲν
θὰ μᾶς ἄφηνεν ἐντελὴς ἡ γαλήνη, ἡ χαρὰ, ἡ
εὐτυχία,

(ἀπολοῦθε)

Σπαρτακτικὴ ἡπειρωτικὴ

ΕΚ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Δι' ἐρευνῶν τῶν ἀρχῶν εἰς τὰς οἰκίας τῶν βέηδων.—
Ὁ Σέχης Ἰωαννῖνον καὶ Πρέβεζης.— Ἡ ἐνέ-
στις τῶν κατοίκων.— Τὰ ὅπλα τοῦ κομιτάτου.—
Ὁ ὁμοῦ παῖς.— Τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ οἱ
ὁμογενεῖς.— Φόνος εἰς Κιλικίαν καὶ Βελού-
στα.— Ἡ χωροφυλακὴ αἰτίας τῆς κακῆς καταστά-
σεως.

Τὴν 10ην Φεβρουαρίου ἰσχυρὸν στρατιωτικὸν
ἀπόσπασμα τῶν τῶν ὀργάνων τοῦ ταγματάρχου
τῆς χωροφυλακῆς περιεκύκλωσε τὴν οἰκίαν τοῦ
ἐν Πρέβεζῃ Σέχης Σαμπρὶ καὶ προσέβη εἰς μα-
κρὰν ἐρευνᾶν πρὸς ἀνεύρεσιν ἐνοχοποιητικῶν ση-
μείων κατὰ τοῦ εἰρηνοῦ Σέχης, ὁ ὁποῖος κα-
τηρέθη ὡς ἀπετελὼν μέλος τοῦ Ἀλβανικοῦ
κομιτάτου. Οὐδὲν ὅμως ἐνοχοποιητικὸν ἐκ τῆς
πυλῶρος αὐτῆς ἐρευνῆς ἀνευρέθη καὶ ὁ Σέχης ὁ
ὁποῖος εἶχε συλληφθῇ, ἀφῆθη ἐλεύθερος. Τὴν
αὐτὴν ἡμέραν αἱ τοῦρκικαὶ ἀρχαὶ ἐνήργησαν ἐ-
ρευνὰς καὶ ἐν Νέῳ Λορέν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
περιφύτου Φουὰτ βέη, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οὐδεμία
ἐνοχοποίησις ἐλαβε σάρκα, διότι οὐδὲν ἀπολύ-
τως κατόρθωσαν αἱ ἀρχαὶ νὰ ἀνακαλύψωσιν, οὐ-
δὲν ἐπίσης ἀνεκάλυψαν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
βέη ἐκ Φιλιατῶν, οὗτινος λησμονεῖ ἦδη τοῦ-
νομα.

Πρὸ καιροῦ εἶχον ἀρχίσει νὰ διαδίδωνται
δειλά εἰς τὰς ἀρχάς, κατὰ τὴν ὁμοῦ μετὰ περισσότε-
ρον ἄρρος, φίθου μεταξὺ καὶ τῶν Χριστιανῶν
καὶ τῶν Τούρκων περὶ διαφόρων Ἀλβανῶν, ὅτι
δὴθεν ἀπετέλουν μέλη ἀνυπότακτων Ἀλβανικῶν
κομιτάτων. Ἀγνοῦν δὲ αἱ πόλεις λόγους καὶ οἱ
ἴδιοι Ἀλβανοὶ ἐφάνοντο εὐχαριστοῦμενοι ἐκ
τῶν διαδόσεων τούτων καὶ ἄφρονες νὰ πι-
στεύηται ὅτι πράγματι κατὰ τὴν ἐνέργειαν
οὗτος εἶχον τὰ πράγματα, τὴν δὲ 10ην ἰστα-
μένου διέταξεν ὁ Βαλῆς ὅλας τὰς ἐπιτοπίους
ἀρχὰς νὰ ἐνεργήσωσιν αὐστηροτάτας ἐρευνάς,
ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἀπολύτως προέκυψεν εἴτε
διότι οὐδὲν παρ' αὐτοῖς ἐνοχοποιητικὸν ὑπῆρχεν
εἴτε διότι προέκυψαν καὶ ἐξηγήσαντα ταῦτα οἱ
ἐνδιαφερόμενοι. Παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἐλέγετο
ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ οὗτοι δὲν ἤθελον τιμωρηθῇ καὶ

ἐν ἡ περιπτώσει ἤθελον εὐρεθῇ παρ' αὐτοῖς ἐνο-
χοποιητικὸν τι, καὶ δὲν ἤθελον τιμωρηθῇ, διότι
εἶνε Τούρκοι, οἱ ὁποῖοι συνήθως διέφευγον τὴν
τιμωρίαν· δὲν ἔχουσι δικαίον ὅμως οἱ οὗτοι
πιστεύοντες, διότι εἰμὲθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω-
μεν, ὅτι αὐστηροτάτα ἤθελον τιμωρηθῇ οἱ Ἀλ-
βανοὶ οὗτοι, διότι αἱ ἀρχαὶ ἐμπνεύμεναι ὑπὸ τῆς
ἀνωτάτης ἐν Ἠπειρῷ ἀρχῆς διελαύνονται ὑπὸ
ἀκραφονῶν δικαίων κατὰ τὴν σημερινὴν τούλα-
χιστον ἐποχὴν καὶ εἰς ἐντελὴς διάφοροι πρὸς
θρησκείαν καὶ φυλὰς.

Καὶ ἐν Ἰωαννίνοις ἐγένετο ἐρευνᾶ εἰς τὰς οἰκίας
τῶν προκρίτων καὶ τοῦ Σέχης τῶν πόλεως·
τούτο προέβλεψε γενικὴν κατάπληξιν εἰς τοὺς
ὁθωνοὺς καὶ ἀφῆρσεν ὀλίγον μέρος τοῦ ἐγωῦ-
σμου καὶ τῆς βαρβαρότητος αὐτῶν. Ὡς δὲ λέ-
γεται ἀφορμὴ εἰς τὰς ἐρευνάς ταύτας ἐδωκεν
ἡ γενόμενη κλοπὴ ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἐν Κων) πόλεως
ὑπουργείου, ἅτινα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς ὑπὸ
τοῦ Τουρκικοῦ κομιτάτου ἐκδομένους ἐφημερί-
δας ἐν Βρυξέλλαις· τὰ ἐγγράφα ταῦτα προήρ-
χοντο ἐκ τῆς διοικήσεως Ἰωαννίνων. Ἰσως ἐπι-
στεύθῃ ὅτι τὸ Ἀλβανικὸν κίνημα καὶ περὶ τοῦ ὁ-
ποίου τόσος λόγος γίνεται εἶχε διακλαδωθείς
καὶ συνενηθῆσεν μετ' ὧν τῶν ἐξεχόντων Ἀλ-
βανῶν· ὅτι ὅποτε ὅμως καὶ ἂν συμβαίη ὁ τό-
πος ἡμῶν εἶχε ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ οὐκ ἐπανα-
στατικῶν κινήσεων, ὁ δὲ γενικός ἡμῶν διοικη-
τὴς Ὅσμαν πασῶς, ὅστις βεβαίως διέταξε τὰς
ἐρευνὰς ταύτας· εἶνε ἄξιος ἐπαίνου, καθότι διὰ
τῶν ἐνεργειῶν του τούτων ἀποδεικνύει ὅτι τὰς
ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ τὸ δικαίον κανονίζει ἐν ἴσῃ
πρὸς ὅλους μοῖρα, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρη-
σκείας, καὶ ὅτι ἐννοεῖ νὰ τιμωρῇ πάντα πα-
ραβάντων τῶν νόμων τοῦ Κράτους ὡς καὶ
πάντα, ὅστις ἐνεργεῖ ἐναντίον τῶν συμπεριόντων
τοῦ Κράτους. Τὴν διαταγὴν πρὸς ἐρευνᾶν ἐπέ-
στευσεν ἡ ἐκ μέρους τῶν Ἀλβανικῶν κομιτάτων
τῶν ἐν Αὐστρίᾳ κ.λ. προπαγανδῶν ἀποστολὴ
φορτίου ὅπλων, ἅτινα κατεσχέθησαν εἰς τὴν
Χειμάρων. Οἰοδοῦνται καὶ ἂν εἶνε ὁ ἐνεργῶν
τὰς ἀποστολὰς ταύτας ὅπλων εἰς Ἀλβανίαν,
βεβαίως εἶνε ἐχθρὸς καὶ τῶν Ἀλβανῶν καὶ τῶν
Ἠπειρωτῶν. Δὲν δύναμθα δὲ νὰ πιστεῦσμεν
ὅτι ἐγχερίναι τὰ κινήματα ταῦτα ὁ πόλεμος Κε-
μάλβης· ἐκεῖνοι, ὅστις παρακινεῖ τοὺς Ἀλ-
βανούς νὰ ἐπιδύωσιν τὴν βελτίωσιν τῆς κατά-
στάσεως τῆς πατρίδος αὐτῶν διὰ τῶν ὅπλων
καὶ διὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἀνυπότακτων πρὸς
τοῦτο πρὸς ὅτι αὐτῶν συμπεριόντων, ἵνα ὕ-
στερον ἐπωφελοῦμενοι τῆς δημιουργουμένης ἐκ-
ρήμῃ καταστάσεως ἐπιδύωσιν καὶ καταλάβωσι
τὸ Ἀλβανικὸν ἔδαφος. Διὰ τοῦτο ἡ ἐκ μέρους
τῆς γενικῆς ἡμῶν διοικήσεως αὐστηρότης κατὰ
παντὸς ἐνόχου ἡ καὶ ὑπόπτου τειρόμενον κίνημα-
των δὲν εἶνε δυνατόν εἰ μὴ νὰ προκαλῇ τὴν ἐπι-
δοκιμασίαν ὧν τῶν κατοίκων τῆς Ἠπειροῦ τῶν
ἐπιθυμούντων νὰ ζήσωσιν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ σεβα-
σμῷ πρὸς τοὺς κειμένους τοῦ Κράτους νόμους.

Ἐκ τῶν βέηδων τοῦ Δελβίνου, οὗτινες εἶ-
χον συλληφθῇ καὶ εὐρίσκοντο εἰς Ἰωαννίνα ὅτι
ἀνὰ κρινιστὴν διὰ τὴν γνῶσιν ὑπόθεσιν τῆς ὁρα-
πευτικῆς τοῦ Μαλκὸς βέη ὁ μὲν Γιόχο Τσινῆς
μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰσμαῆλ καὶ τοῦ τσέ-
λῃκα Τσούφης ἐξωρίσθησαν εἰς Ἀδῶνα καὶ ἀπε-
στάλησαν ὑπὸ συνοδείαν ἐξ Ἰωαννίνων εἰς Βι-
τώλια, ὅπως ἐκεῖθεν ἀποσταλῶσιν εἰς τὸν τόπον
τῆς ἐξορίας. Οἱ δὲ λοιποὶ βέηδες ἀφῆθησαν ἐ-
λεύθεροι τῇ βοήθειᾳ, ὡς λέγεται, ὡς ὡς μέ-
σων. Αἱ ἀρμόδια ἀρχαὶ Ἰωαννίνων εἶχον ἐκ-
δόσει τὴν περὶ ἐξορίας ἀπόφασιν αὐτῶν, ἀλλ'
ἡ Πύλη δὲν ἐσπευσεν εἰς ἐπικύρωσιν αὐτῆς.
Ὅτε δὲ ἀνῆγγέθη ἡ εἰς Χειμάρων κατάσχεσις
τῶν ὅπλων διὰ τὰ ὁποῖα ἐνοχοποιεῖται Ἀλ-
βανοὶ καὶ μόνον Ὁθωμανοὶ ὅργανα ξένων προ-
παγανδῶν καὶ κομιτάτων ἐξεδόθη αὐθαρεῖς ὁ
ἱρὰς ἐπικυρῶν τὴν ἐξορίαν τοῦ Γιόχο Τσινῆ·
ὡς εἰκὸς ἡ εἰδήσις ἐνεπείσθη μετὰ τὴν ἐντύπωσιν,
διότι μέχρι τοῦδε ἐνομίζετο ὅτι οἱ Ὁθωμανοὶ
ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ πράττωσι χωρὶς νὰ ὑπό-
κεινται εἰς τιμωρίαν.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου διαταγὴ καὶ
ἀπεστάλη πρὸς ἀπάσας τὰς ἐν Ἠπειρῷ ἀρχὰς
δι' ἧς ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ὁθωμανοπαῖδας νὰ

φοιτῶσιν εἰς τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα. Τὸ τοιοῦτον
μᾶλλον εὐχάριστον δύναται νὰ θεωρηθῇ διὰ τοὺς
χριστιανικοὺς κατοίκους, διότι πολλοὶ αὐτοὶ ἀπο-
πύουσι τὸν ὁθωμανὸν καὶ πελεμῶν αὐτοῦ ὑπῆρχαν
ἐν ἑλληνικῇ παιδείᾳ τραπέντες καὶ ἀναπτυ-
χθέντες.

Εἰς τὸ χωρίον Καλέντσι τῶν Κατσανεω-
ρίων σουφάρης τις (ἐφιππος χωροφύλας) ἐπέστη
νὰ ἀτιμάσῃ νέαν τινὰ ἡτῆς διὰ τῆς ἀξίτης κτι-
πῆσας αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν ἐφόνευσεν.
Ὅτε ἕτερος χωροφύλας συγγὸς τοῦ σουφάρη πα-
ροβόλησας ἐφόνευσεν τὴν νέαν. Τοιαῦτα γεγονότα
τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου ὑπὸ ἐποψίαν ἀσφα-
λείας· αὐτοὶ οἵτινες εἶνε τεταγμένοι διὰ τὴν
ἐξασφάλισιν τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς τῶν
κατοίκων αὐτοῖ ἐν τοῖς ἐφόνευσιν εἰς ἀπὸ
κεντρὸν τι μέρος γυναῖκα ἡ νεανίδα συνιμωτοῦ
κατὰ τῆς τιμῆς αὐτῶν. Πολλοὶς ἐλάττωσι ἀ-
φορμὴν καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν νὰ κακίσταται τὴν
διαγωγὴν ταύτην τῆς ἐν Ἠπειρῷ χωροφυλακῆς,
ἡτῆς ἀπεδείχθη ἐντελὴς· ἀνάνους νὰ ἀπαλλάξῃ
τὸν τόπον ἀπὸ τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα, τὰ ὅποια
ἐκάστοτε ἀρπάξουσι τὰς περιουσίας τῶν κατοίκων,
ἀλχηλωτίζουσι καὶ ποικιλοτρόπως καταπίπτουσι
τοὺς κατοίκους. Ἐνθυμῶμεθα ὅτε πρὸ τινων μῆ-
νων σὰς ἀνῆγγεον λεπτομερεῖας ζωολογίας
καὶ ἄλλων ὁμοίων πράξεων πρὸς κατάπαισιν
τῶν οἰκίων αἱ ἀρμόδια ἀρχαὶ οὐδὲν μετρον συ-
τελεστοὶν κατόρθωσαν νὰ λάβωσιν. Εἰς ἐπι-
μετρον τῶν κακῶν τούτων τῶν παρεργουμένων
ἀπὸ ληστὰς ἔχομεν νῦν αὐτὴν τὴν ἴδιαν χωρο-
φυλακὴν, ἡτῆς ἐκτρέπεται, ὅσκις δύναται, εἰς
παντὸς εἶδους ἀρπαγὰς καὶ ἐκνόμους πράξεις.
Ἐτερον δὲ ἀνδραγαθίον ἄλλου σουφάρη μᾶς
ἀναγγέλλεται ἐκ Βελούστας. Ὁ σουφάρης οὗ-
τος, δὲν γνωρίζω διὰ ποῖον λόγον ἐξῆλθε ἀπὸ
τὸν μουχτάρην τοῦ χωρίου ὡς κολοκορον λίρας
5· Ὁ μουχτάρης ἀντέστη εἰς τὴν παράνομον
ταύτην ἀπαίτησιν δι' ἧς θὰ ἐπεδαρύνετο ἡ κοι-
νότης· ἀλλ' ὁ σουφάρης ἐξωφύλησας ἡ πυροβο-
λήσας ἐτραυματίσας τὸν ἀτυχὲς μουχτάρην, ὅστις
κακῶς ἔχων καὶ ἐτοιμοθάνατος σχεδὸν μετεφέρθη
εἰς τὸ νοσοκομεῖον Ἰωαννίνων.

ΕΕ ΑΓΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

τῇ 13ῃ Φεβρουαρίου 1901

Οἱ λησταὶ οἱ αἰχμαλωτισάντες τὸν Βασιλεῖον Πω-
γανῶν.— Ὁ καιρὸς.— Ὁ Μουσταφῆς κ.λ.

Τοὺς ληστὰς οἱ ὁποῖοι εἶχον συλλάβει τὸν
Ματθῆαν Βασιλεῖον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λεω-
νίδα ἀπὸ Μεδόβων τοὺς συνέλαβον καὶ σήμε-
ρον δεσμώτους ἐντέθεινεν τοὺς ἀπέστειλαν εἰς Βο-
στίναν ἵνα ἐκεῖ ὑπόθεσιν ἀνάκρισιν (ἐστίναι)
ἡ νὰ τοὺς ἴδῃ καὶ ὁ κ. Ματθῆας καὶ τοὺς γνω-
ρίσῃ ἂν ἦσαν οὗτοι. Οἱ λησταὶ ὅμως οὗτοι ἦ-
σαν ἀπὸ Πίτσας ὡς καὶ ὁ Χρήστος Ρόμπος ἀπὸ
Χουμλίτσας γινάτι. Εἰς τοῦτο ὅμως πολλὸ
συνέτεινεν ὁ Γιουσπάσης Βοστίνης Νετζήπ ἐ-
φέντης, ὅστις ἐφρόντισε καὶ φροντίξει πολλὴν
διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ Πωγωνίου ὡς καὶ ὁ νῦν
ἐνταῦθα Μουσταφῆς εἶνε πολλὴ εὐγενής καὶ
αὐστηρὸς καὶ ἀφ' οὗτο ἀφίκετο ἐνταῦθα ἔθεσε
τὰ πάντα εἰς ἐνέργειαν περὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ
τάξεως.

Αἱ ἀποκρίαι ἦσαν καλὰι. Τὰ χωρία ὅλα
εἰς διασκέδασιν, ἀλλ' ὁ καιρὸς δυσάρεστος πολὺ.
Ἐχομεν εἰκοσὶν ἡμέρας ὅπου δὲν εἶδμεν ἥλιον,
ἔμειναν οἱ ἄνθρωποι πολλὸ ὀπίσω ἀπὸ τῆς ἐρ-
γασίας των, ἐχάθησαν τὰ ζῶα των κ.λ. μάλι-
στα τὸ προπαρελθὸν Σάββατον (3 τρέχ.) εἶρ-
μεν δυνατόν ἀεὶ συνοδεύμενον μετὰ χιόνια καὶ
χάλαζαν, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπάγωσαν καὶ ἀπέ-
θανον, ἐκ τῶν ὁποίων γνωστοὶ μᾶς εἶνε μία
γυναῖκα ἀπὸ Γράφι, μία γυναῖκα ἀπὸ Γεωργου-
τάσας καὶ εἰς ἀνὴρ ἀπὸ Ἀρίστου· ἐπάγωσαν
καθ' ὅδον ἐν ἡφῆρξαν ἀπὸ Μέργουσαν.

Ἐπίσης πολλὰ δένδρα τῆς Χειμάρρας κα-
τεστράφησαν ὡς καὶ πελώριον δένδρον τοῦ ναοῦ
δὲν ἔμειναν κεραμίδι εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἄν-
θρωποι πολλοὶ ἐκτυπήθησαν καὶ τοὺς μετέφερον
εἰς Δελβίνον.

— Λυσσασμένος λύκος ἐφαγεν ἄνθρωπον τινὰ

εἰς Δελβίνον καὶ πνέει τὰ λοιπὰ ὡς καὶ ἀλώ-
πηξ τις λυσσασμένη· ἐδάγκασε δύο ἀνθρώπους
κάτω ἀπὸ τὸ Δελβίνον.

— Ἐλαῖα πολλὰ ὡς καὶ δένδρα ἔπεσαν ἐν
Δροβιάνῃ καὶ Ρίξῃ.

— Γεωργουσταῖνοι τινες ἐπάγωσαν εἰς τὸ
βουνὸν τῆς Δροβιανῆς ἐν ἡφῆρξαν ἀπὸ Δρο-
βιανῆς.

— Τὴν παρελθούσαν εβδομάδα ὁ διδάσκαλος
Γράφης κ. Βασιλείος Δ. Λιούκας ἐπήγαγεν εἰς
Ἀγγυρόκαστρον καὶ καθ' ὅδον κατὰ τὴν θέσιν
Γορίτσαν τὸν συνέλαβον κλέπται τινες, τοῦ ὁ-
ποίου ἀφῆρσαν ὁρμήματα καὶ ὠρολόγιον, ἀλλὰ
μετὰ ταῦτα τὸν ἐλυτήθησαν ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς
τοὺς διηγῆται ὅτι εἶνε πτωχὸς καὶ τοῦ τὰ ἐδο-
σαν πάλιν.

— Ἐν Ἀγγυρόκαστρῳ τῇ 30 Ἰανουαρίου
ἐχειροτονήθη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Παλαιοῦ τοῦ ἐκ
Χλωμοῦ τῆς Πωγωνιανῆς Στέφανος Οἰκονόμου
ιερέως.

— Ἡ Τροφονέττα εἰς ὅλα τὰ χωρία προ-
δεῖκε ἔνεκα τοῦ καιροῦ.

— Ἡ ὑπόθεσις τῶν Λυμποπόδου Ρουτσέων
διὰ τὸν φόνον, ὅστις εἶχε γείνη τὸ παρελθὸν κα-
λοκαίρι, θὰ δικασθῇ εἰς Μπιτόλια· εἶνε ὅμως 74
μάρτυρες ὁθωμανοὶ καὶ δύο χριστιανοὶ καὶ ἡ
γραφὰ νὰ γείνη ἡ δίκη ἐνταῦθα· τοῦτο ἀκόμη
δὲν εἶνε θετικόν.

— Ὁ «Χρόνος» τῶν Παρισίων δημοσιεύει
τηλεγράφημα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, διὰ τοῦ
ὁποῖο ἀγγέλλεται, ὅτι συνεβίβη τῶν παραχῶν
τῶν προκληθέντων ὑπὸ τοῦ μακεδονικοῦ κομιτά-
του, ὁ Σουλτάνος ἐδημοσίευσεν ἱρὰν περὶ συγ-
κεντρώσεως 50,000 στρατῶν εἰς τὰ Τουρκο-
βουλγαρικὰ σύνορα. Τηλεγράφημα δὲ τοῦ πρα-
κτορέως Ρέουερ ἐκ Κων) πόλεως, ὅτι τῆς
στρατιᾶς ἦδη ἀνακρίσεις εἰς τὴν Θεσσαλονίκην
διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν συλληφθέντων βουλγαρικῶν.

Οὐδὲν αὐθεντικὸν ἐγνώσθη ἀκόμη ἐν σχέσει
πρὸς τὰς ἀνακρίσεις τῶν φυλακισμένων. Ἡ εἰ-
δήσις περὶ τῆς ἀνεκαλύψεως δυναμίδος εἰς τὴν
ἐν Θεσσαλονίκῃ βουλγαρικῇ ἐκκλησίᾳ, τὴν ὁ-
ποῖαν ἔλεγον ὅτι εἶχον κρύβει οἱ Βούλγαροι διὰ
τὴν ἀνανάξιν τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ρουμανικοῦ προ-
ξενίου, διαμειδίστα ὑπὸ τῶν ἐπιστημονικῶν.
Αἱ συλληψίς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἐξακολου-
θοῦν, καθὼς καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Μα-
κεδονίας. Ἐπίσης ἐνεργεῖται καὶ κατ' οἶκον
ἐρευνᾶ. Ὁ Βούλγαρος ἐξαρχὸς προσέβη εἰς δια-
δήματα, ὅπως ἀπελευθερώσῃ τὸν διευθυντὴν ἐνὸς
ἐν Κων) πόλεως βουλγαρικοῦ τυπογραφείου, ἐσχά-
τως συλληφθέντα. Ὁ δόκτωρ Διανὸρ Βούλγα-
ρος (ἱατρός ἐν Κων) πόλει, κατόπιν παραστάσεως
τῆς ρωσικῆς πρεσβείας, ἀπελύθη ἐκ τῶν φυ-
λακῶν.

— Ἡ «Πολ. Ἀναπόκρισις» ἀνα-
γράφει τὴν εἰδήσιν, ὅτι ἡ Τουρκία λαμβάνει
ἐκτακτὰ ὅλα στρατιωτικὰ μέτρα πρὸς ἐκασφά-
λιν τῆς τάξεως ἐν Μακεδονίᾳ. Πρὸς τοῦτο,
ἐκτός τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν δυνάμεων,
τῶν ὁποίων διατάχθη ἦδη ἡ συγκέντρωσις παρὰ
τὸν τοῦρκοβουλγαρικὰ σύνορα, ἡ Πύλη προσέβη
εἰς τὴν πρόσκλησιν ὠριμένων ἡλικιῶν ρεζιό-
δων, οἱ ὁποῖοι ὅλοι θὰ συγκεντρωθῶσιν ἐν Μα-
κεδονίᾳ. Διὰ τὸν νέον τούτων στρατιωτικῶν
δυνάμεων ἡ Τουρκία θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ κατα-
πνίξῃ οἰονδήποτε κίνημα προκαλούμενον ὑπὸ τῶν
βουλγαρικῶν κομιτάτων καὶ νὰ καταστρέφῃ τὰ
ἐνὸς τῆς στήθης, τὰ ὁποῖα ἤθελον ἐκπέμψῃ εἰς
Μακεδονίαν τὰ κομιτάτα.

— Τὸ «Βῆμα» τῆς Ρώμης ἐν ὠριστῶν
ἀρθρῷ οἰκτεῖται τὴν ἀπόφασιν τῶν Δυνάμεων
τῶν ἀπορριμμένων τὰς περὶ ἐνώσεως τῆς Κρήτης
προτάσεις. «Ἡ ἐυρωπαϊκὴ διπλωματία (λέγει)
πάντοτε ἀνέστη εἰς τὰς λογικάς καὶ φυσικάς
λύσεις εἰς τὰς ἀνταποκρινόμενα ζητήματα. Προσ-
εδοχὴν τῶν ἑσώτερων ἀντιθέσεων, ὅτι ἀντι-
τιθενταί πλείστα συμφέροντα κατ' αὐτοῦ, ὥστε
νὰ δυνηθῇ νὰ διατηρηθῇ. Τὸ Βῆμα πάλιν
οἰκτεῖ περὶ τῆς στάσεως τῆς Ἰταλίας κατὰ τὰς

διαπραγματεύσεις, ἀφῆκε δὲ νὰ πιστευθῇ, ὅτι
ὑπῆρξεν ἡ μόνη δύναμις, ἡτῆς ὑπερεμάχησε τῶν
προτάσεων τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

— Ὁ ἐν Πετρούπολει ἀνταποκριτὴς τοῦ
«Ἡλίου» τῶν Παρισίων, ὅστις εἶνε ἀνώτερος
ὑπάλληλος, τηλεγραφεῖ ὅτι ἡ προσχώρησις τῆς
Ἀγγλίας εἰς τὴν Τριπλὴν Συμμαχίαν θεωρεῖται
πεθαινωμένη. Διεξάγονται ὁλον συνενοήσεις
περὶ προσεγγίσεως καὶ τῶν ἄλλων μικρῶν κρα-
τῶν εἰς τὴν τετραπλὴν ταύτην συμμαχίαν. Ὁ
αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος λέγεται, ὅτι ἐπέτυχεν
τὴν ἀμέριστον ὑποστήριξιν τῆς Ρουμανίας καὶ
τῆς Τουρκίας, τῆς ὁποίας ὁ στρατὸς τελείως
διοργανώθη ὑπὸ Γερμανῶν ἀξιωματικῶν. Κατα-
βάλλονται προσπάθειαι, ὅπως ἐπιτευχθῇ καὶ ἡ
προσέγγις τῆς Σερβίας καὶ τῶν Ἰνωμένων
Πολιτειῶν πρὸς τὴν συμμαχίαν ταύτην.

— Σπουδαϊστὴν εἰδήσιν ἀγγέλλει ἡ ἡμι-
πιστομένη «Πολιτικὴ Ἀναπόκρισις». Οἱ ἐν Κων)-
πόλει πρεσβεῖται τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, κα-
τόπιν τῶν ἐκτάκτων μέτρων, εἰς τὰ ὁποῖα προ-
βαίνει ἡ Τουρκία ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τῶν παρα-
χοπῶν στοιχείων, ἤρξαντο φοβεροῦμενοι μὴ ὁ
τουρκικὸς στρατὸς καὶ οἱ ἐντόπιοι Μουσουλμά-
νοι ἐκ φανατισμοῦ προέβωσιν εἰς σφαγὰς κατὰ
τῶν χριστιανῶν. Πρὸς πρόληψιν ὅμως

ματι ἐθνικόν. — Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἀπεφάσισεν ὅπως τὰ θωρηκτὰ ἀποσταλῶσι πρὸς καθαρισμόν εἰς τὴν δεξαμενὴν τῆς Μελίτης. Τὸ θωρηκτὸν «Σπέτσαι» μετὰ πάροδον εἴκοσι πέντε τὰ πολὺ ἡμερῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων θέλουσι περατωθῇ αἱ ἐπισκευαί, αἱ ἐνεργούμεναι ἐπ' αὐτοῦ, θὰ ἀποπλεύσῃ διὰ Μελίτην ὅπως καθαρισθῇ. Περὶ τοῦ χρόνου τοῦ καθαρισμοῦ τῶν δύο ἄλλων θωρηκτῶν δὲν ἐλήφθη ὀριστικὴ ἀπόφασις εἰσέτι. — Καθ' ἃ τηλεγραφεῖσιν ἐκ Παρισίων πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀρίστης ἐτυχον ὑποδοχῆς καὶ ἀπὸ μέρους τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ecole Normale οἱ παρὰ τῆς ἡμετέρας κυβερνήσεως ἀποσταλέντες ὑπότροφοι. Ὁ διευθυντὴς μάλιστα τῆς σχολῆς, ἐπειδὴ πρῶτην φορὰν προσέρχονται εἰς αὐτήν Ἑλληνες μαθηταὶ ἐδέχθη αὐτοὺς καίτοι εἶχε λήξῃ ἡ προθεσμία τῶν ἐγγραφῶν.

Ὁ ἰατρός κ. Ἀριστέιδης Π. Ἀρσέντινός ἐποιήσατο τὴν Πέμπτην τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος καὶ χθὲς περὶ ὥραν 6 μ. μ. ἐναρξεν τῶν διαλέξεων αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ «Ἰατρός τοῦ Μολιέρου καὶ Ἀριστοφάνους». Τὸ ἀκροατήριον παρηκολούθησε μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος τὰς διαλέξεις ταύτας ἃς συνοδεύει πλοῦτος γνῶσις καὶ μελετῶν ἀνὰ μέσον τῶν αἰώνων καὶ μέχρι σήμερον, ἀποτελοῦσι δὲ ἀπ' ἐνὸς μὲν ὄντως ἐπιστημονικὴν καὶ ἐμβριθῆ μελέτην ἐξ ἄλλου δὲ πραγματικὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀπολαύσιν ἕνεκα τῶν ἀποκαλυπτομένων εἰκόνων καὶ χαρακτήρων καὶ τῆς ἐν γένει ἐξελιζέως τῆς ἱατρικῆς. Ἡ εὐχέρεια δὲ τοῦ λόγου καὶ ἡ γλαφυρότης τοῦ κ. Ἀραβαντινοῦ καθιστῶσι τὰς διαλέξεις ταύτας

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΗΦΩΝ (α) ΕΚ ΔΟΥΚΟΒΟΥ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ὑπὸ Νικολ. Γ. Μυστακίδου

Οὗτος ὁ Ὅσιος πατὴρ καὶ μέγας ἐν ἀσκητοῖς Νήφων, ἦν ἐκ τοῦ τμήματος Βρεκουδετίου, ἀπὸ χωρίου Λουκόθεν ὀνομαζόμενον, τὸ ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν τῆς μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως (Ἀργυροκάστρου) ὑπαγόμενον, εἶχε γονεῖς ἐναρέτους καὶ δικαίους, μάλιστα ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν πολὺ εὐλαβὴς καὶ θεοφοβούμενος, ἦν ἱερεὺς τοῦ χωρίου Λουκόθου ἐνίστοε καὶ τῆς Μονῆς Καμένης, καὶ μόλις ὁ Ὅσιος Νήφων ἐφθασε τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος, τὸν ἔλαβεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς του, εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸ ἐπωνομαζόμενον «Μεσοπόταμον» (β), εἰς δ' ἦν πολλὰ ἔτη ἐκκλησιάρχης. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ θεὸς του ἐκκλησιάρχης, ἀφοῦ τὸν ἐπῆρε πλησίον του, τὸν ἔβαλε καὶ ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα, εἰτα τὸν ἐφόρεσε τὸ Μοναχικὸν σχῆμα. Βλέπων ὁ θεὸς του ὡς καὶ οἱ ἐν τῷ Μεσοποτάμῳ (γ) εὐρισκόμενοι τότε ἡγούμενοι, ὅτι ὁ Ὅσιος Νήφων ἐπρόκοπτεν οὐ μόνον εἰς τὰ γράμματα ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Μοναστηρίου, τὸν ἐχειροτόνησε καὶ ἀναγνώστην. Ὁ Ὅσιος οὗτος Νήφων ἦν πολὺ εὐφυὴς καὶ ἐπιμελὴς εἰς τὰ γράμματα ἀνεγίνωσκε τὰς Ἀγίας Γραφάς, τοὺς βίους τῶν ἁγίων καὶ διάφορα ἄλλα βιβλία

(α) Βλέπ. Νέον Ἐκλόγιον, τυπωθὲν τῷ 1803, περιέχον ἀξιολόγους βίους διαφόρων ἁγίων, παρὰ Νικολάφ Γλυκεῖ τῷ ἔξ Ἰωαννίνων.

(β) Τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου κεῖται πρὸς τὸ Ν. τοῦ Δελβίνου, εἰς θέσιν καλουμένην ἕως σήμερον «Μεσοπόταμον» ἐπικαλούμενον, οἰκοδομηθὲν τῷ 306 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου κατὰ βυζαντινὸν σχέδιον ἐπὶ ἐρείπων ναοῦ Ἑλληνικοῦ, λαμπροῦ, οὗτινος εἰσέτι φθίνονται τὰ θεμέλια καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ μονόλιθοι κίονες ἴστανται, ὡς καὶ ἀνάγλυφα καλῆς τέχνης, ἔχον κἀκεῖθεν διεσπαρμένα ἐπὶ τῶν τευχῶν. Εἶτα τῷ 1043 μ. Χ. ἀνοικοδομηθὲν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου ἐπικαλούμενον. Κατὰ τὴν ἐμὴν τοῦλάχιστον γνώμην αὐτὸς ἦν ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος.

(γ) Τὸ μοναστήριον τοῦτο πρὸ 700 ἐτῶν εἶχε πολλοὺς ἡγούμενους καὶ τινες ἐξ αὐτῶν διέτρεβον κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἐν τῇ αὐτῇ τῆς Νεαπόλεως, ὡς ἀποσταλμένοι ὑπὸ τῆς δεσποίνης Ἀννης.

μῖαν ἀπὸ τὰς τερπνοτέρας καὶ εὐαρέστους φιλολογικὰς ἀπολαύσεις. Καὶ ἄλλοτε ὁ κ. Ἀραβαντινὸς ἐποιήσατο ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ὁμοίαν ἐπιστημονικὰς διαλέξεις περὶ τῶν «Μικροβίων» αἵτινες ἐξεδόθησαν καὶ εἰς ἴδιον τόμον μετὰ εἰκόνων σχετικῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκετο ἐκ Πρεβέζης ὅπως ἀνανεώσῃ τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐγγραφὴν τοῦ δ. κ. Σωτήριος Γκορτζῆς.

— Ἀφίκετο ἐκ Τήνου οἱ αὐτοὶ φιλοπόδοι ἀδελφοὶ ἐκ Μπαμπουρίου κ. κ. Βασίλ. καὶ Νικολ. Κολίος ὅπως προμηθευθῶσι διάφορα φωτογραφικὰ μηχανήματα πρὸς πλουτισμὸν τοῦ φωτογραφείου αὐτῶν ὅπερ ἀπὸ τῶν ἱδρυσαν ἐν Τήνῳ καὶ ἐκτελοῦσι φωτογραφικὰς ἐργασίας μετὰ πολλῆς δεξιότητος καὶ ἐπιτυχίας.

— Ἀνεχώρησε διὰ Κων(πολιν) ὁ κ. Ζήσης Τζιτζῆς, ὁ γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς «Μοσχοβιτίνης» ἐν Τουρκίᾳ.

— Ἀφίκετο ἐκ Πατίγκου ὁ κ. Παναγιώτης Πρωτοσύγγελος τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς.

— Ἀφίκετο ἐκ Κων(πόλεως), ἔνθα μεθ' ὅλην τὴν αὐστηρότητα ἡζιώθη τῆς ἱατρικῆς τοῦ ἀδελφῆ δ. κ. Γεωργίου Μέρτζος ἱατρός καὶ ἀνεχώρησε διὰ Λάϊσταν Ζαγορίου.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀρτης ὁ κ. Νικόλ. Τηλεγάδης.

— Ἀφίκετο ἐκ Εὐάνθης ὁ κ. Μαργαρίτης Μιχαήλ καὶ ἀνεχώρησε διὰ Λάϊσταν τοῦ Ζαγορίου.

— Ὁ φίλος κ. Ἀθ. Λιούμας δικηγόρος μεταβάς εἰς Ἀρσίσταν τοῦ Ζαγορίου δι' οἰκονομικὰς υποθέσεις ἐπανέκαμψε προχθὲς ἐκεῖθεν μετὰ ἀπουσίαν 25 περίπου ἡμερῶν.

— Ἀπεβίωσεν ὁ ἐκ Καστάνιας τῆς Κονίτσας Ἰωάννης Ἀναγνωστόπουλος τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου καὶ τυπογράφος ἐν ἡλικίᾳ 25 ἐτῶν. Ὁ ἀτυχὴς ἕνεκα λόγων ἀνεαρτήτων τῆς θελήσεώς του ἐγκαταλείψας τὰς σπουδὰς του κατέφυγεν εἰς διάφορα βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα, ἐξ ὧν ἀπέκομισε μόνον τὴν πικρίαν, τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ ἐν τέλει τὸν θάνατον. Εἶθε νὰ εὖρη

(α), ἐν ἐνὶ λόγῳ ἤβησε καὶ ἡ ἀρετὴ ὁμοῦ μετὰ τὴν ἡλικίαν, ὡς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἤρχιζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τὸν κεντᾷ μέσα εἰς τὴν καρδίαν, καὶ μόλις ἦλθεν εἰς τελείαν ἡλικίαν ἐχειροτονήθη ἱερομόναχος καὶ ἀνεχώρησεν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, ἀπὸ τὸ Μεσοπόταμον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Γερομερίου (β) καὶ ἡσκήτευσεν ἐκεῖ εἰς ἓνα βουνόν, ὅπου ἦν τότε εἰς ἐνάρετος ἀσκητῆς, ὅστις τότε πλησίον εἶχεν ἐλθεῖ ἀπὸ τὸ Σίναιον ὄρος (ἴσως ἦν ὁ Ὅσιος καὶ μακάριος Νεῖλος), ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐδιδάχθη ἀκριβέστερον τὴν μοναδικὴν πολιτείαν. Ἀφοῦ δὲ ἔμεινε πολλὰ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Γερομερίου ὑπῆγεν εἰτα μὲ προθυμίαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ Θεοῦ ὁδηγία ὑπῆγε κατὰ τὰ μέρη τῆς μεγίστης Λαύρας εἰς τὸ Κάθισμα τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου, εἰς δ' εὐρίσκετο τότε κάποιος ἀσκητῆς θαυμαστός Θεόγνωστος ὀνομαζόμενος, εἰς δὲ ὑπετάχθη μὲ ἄκραν ὑπακοήν. Μετὰ δὲ τρεῖς χρόνους μαθητῆς ὁ Θεόγνωστος ὅτι ὁ Ἅγιος Νήφων εἶνε ἱερεὺς, δὲν τὸν εἶχε πλέον ὡς ὑποτακτικόν ἀλλ' ὡς ἀδελφὸν ἰσότημον. Εἶτα ὁ Ὅσιος καὶ θεὸς Νήφων ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ πλουτισμένος μὲ τὸ χάρισμα τῶν δακρύων καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Κάθισμα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τὸ ὅποιον ἦν ἐκεῖ πλησίον, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἔμεινε μὲ ἄκραν ἡσυχίαν ἔτη δεκατέσσαρα, τρώγοντας μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα ὀλίγον ξηρὸν ἄρτον. Εἶτα ὁ Ὅσιος Νήφων ἐφημέ-

(α) Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ ναὸς τῆς Μονῆς ταύτης τοῦ Μεσοποτάμου βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ἦν πολυτελέστατα κεκοσμημένος διὰ πλοσιωτάτων εἰκόνων, καὶ ἄλλων, ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ ἔποψιν πλοῦτος καὶ διακοσμήσεως εἰς τῶν ὠραιότερων ναῶν τῆς Ἡπείρου. Ἡ μονὴ αὕτη πλουσιωτέρα ὄλων τῶν μονῶν τῆς Ἡπείρου διέτρεφεν ἐπὶ περίπου χιλιάδας αἰγοπόδατα εἶχε δὲ καὶ πολλὰ στρέμματα καλλιερησίμου γῆς, λέγεται, πὺς ἡ μονὴ αὕτη τῶ χρόνῳ ἐκείνῳ ἐπαίρνε ἐν δέκατον μέχρι τοῦ χωρίου Σιπερῆς, ἐτησίως εισόδημα εἶχε 55—60 περίπου χιλιάδας γροσίων. Διητηρεῖτο ἐν αὐτῇ καὶ σπουδαία τις βιβλιοθήκη, ἐν ᾗ καὶ πελλὰ ἐπὶ μεμβράνης ἡδύνατο νὰ εὖρη τις.

(β) Κεῖται τὸ μοναστήριον τοῦτο εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Φιλιατῶν καὶ ὀνομάζεται Ἱερομερίον καὶ κοινῶς Γερομερί, μοναστήριον ἀρχαῖον καὶ περιφώνητον κτίσμα τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς ἀνεγερθὲν παρὰ τοῦ ὁσίου Νεῖλου εὐπατρίδους Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀνδρὸς πολιτικῆς διαπρέψεως.

ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ δ' τι εἶδεν ἡδυνήθη. — Ἐν Δροβιάνῃ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ Σταυροῦ Χαράμη, Εὐάγγελος.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ἐμπροσθεν τοῦ νεοδημίου μεγάρου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, οἰκίας Μελά, Δημοτικοῦ Θεάτρου (Συγγροῦ) καὶ Δημαρχίας.

Τὸ ἄνω Ξενοδοχεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ δέκτου καὶ δραστηριωτάτου νέου κ. Γεωργ. Ν. Κουτσονίκα Ἡπειρώτου, καὶ εἰς ὥρας ἡμέρας εὐρίσκόμενον, ἐσχάτως δὲ ἀνακαινισθὲν κατέστη τὸ κέντρον τῶν ἐν Ἀθήναις διατρίβοντων Ἡπειρωτῶν. Πάντες δὲ οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτό, θέλουσι εὖρει πρόθυμον περιποίησιν καὶ μοναδικὴν ἀπόλαυσιν χάριν τῶν εὐαέρων καὶ μαγευτικῶν δωματίων του, ἅπερ εἶναι διὰ τὴν θερινὴν περίοδον περιζήτητα ἐν Ἀθήναις. Οἱ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες ξένοι καὶ Ἡπειρώται ἂς μὴ ἐπισκεφθῶσι καὶ θὰ δοκιμάσωσιν.

ΚΟΣΒΟΓΙΑΝΗΣ καὶ ΣΕΚΑΡΑΣ

ΡΑΠΤΑΙ

Νεωτερισμός, κομψότης, στερεότης
143—Ὁδὸς Αἰόλου—143

ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς τὸ ραφεῖον τῶν ἡπειρωτῶν Δ. Κοσβογιάννη καὶ Κ. Σεκαρά κόπτονται καὶ ράπτονται μετὰ ζηλευτὴ κομψότητα καὶ στερεότητα διὰ τὰ εἶδη τῶν φορεμάτων εἰς τιμὰς πολὺ συμφερτικὰς.

ρευσσε μέσα εἰς τὴν Λαύραν ἔτη τρία. Ἐπειδὴ ἡ καρδία του κατεφλέγετο ἀπὸ τὸν πόθον τῆς ἡσυχίας ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ Βουλεωτήρια, ἐκεῖ ὅπου εἶνε τώρα ἡ σκήπη τῆς Ἀγίας Ἀννης, εἰς ἣν ἡσύχασε πολλὰ ἔτη ἀνευ καλύβης, ἀστεγος, τρώγοντας μόνον χόρτα τῆς γῆς. Εἶτα προσεκληθῇ ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς Λαύρας, ὅπου ὑπῆγεν εἰς τὸ Κάθισμα τῆς Μεταμορφώσεως καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἔτη ἱκανὰ ἱεραρχῶν τὴν θείαν λειτουργίαν. Ὑπῆγον εἶτα καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἰς αὐτόν, οἵτινες οὐ μόνον ὑπετάχθησαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ τὸν εἶχον καὶ ὁδηγόν καὶ διδάσκαλον εἰς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν. Αὐτὸς δὲ μὴ ὑποφέρων τὴν ἐνόχλησιν τῶν πολλῶν ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν ὅσιον Μάξιμον τὸν Κουσοκαλύβην, καὶ ἡσύχαζε πλησίον του ἔτη πολλὰ καὶ ἀπέκτησαν τόσῃ ἀγάπῃ ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον ὅπου ἐφαίνοντο οἱ δύο τοὺς πῶς ἔχουν μίαν ψυχὴν εἰς δύο σώματα. Ἐχάρισεν ὁ ἅγιος Μάξιμος εἰς τὸν ὅσιον Νήφωνα τὴν καλύβην του καὶ ἐκατεσκεύασεν αὐτὸς ἄλλην ἐκεῖ πλησίον διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἐπειδὴ ἔτρεχον πολλοὶ εἰς τὸν ἅγιον Μάξιμον διὰ τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμνε καὶ διὰ τὰς προφητείας ὅπου ἔλεγε, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὅσιος Νήφων ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ ὡδηγήθη ἀπὸ τὸν μακάριον Μάξιμον εἰς τὸ Σπήλαιον, τὸ ὅποιον εἶνε ἀντικεῖ ἀπὸ τὸν ἅγιον Χριστόφορον καὶ ἡσύχαζεν. Ἀφοῦ παρήλθεν ὀλίγος καιρὸς ὑπῆγεν εἰς τὸν ἅγιον Νήφωνα ἓνας μοναχὸς ὀνομαζόμενος Μάρκος, ὅστις ἦν ἀπὸ τὴν πατρίδα του (*) καὶ ἐζήτην νὰ ὑποταχθῇ διὰ νὰ μάθῃ τὴν τάξιν τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὸν ὅποιον ὁ ἅγιος Νήφων ἐδέχθη, πλὴν τοῦ εἶπε νὰ κτίσῃ πλησίον εἰς τὴν ἰδικὴν του καλύβην καὶ ἄλλην μίαν διὰ νὰ κατοικήσῃ ὁ ἀδελφὸς του ὁ δὲ Μάρκος ὁ μοναχὸς γενόμενος ὡς ἐκπατικὸς εἰς τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Νήφωνος, εἶπε πὺς εἶνε δυνατὸν πάτερ νὰ ἔλθῃ ὁ ἀδελφός μου ἐδῶ ὅπου εἶνε κοσμικὸς ἄνθρωπος μὲ φαμηλεάν.

(ἀκολουθεῖ)

(*) ΣΗΜ. Ἀπὸ τὰ μοναστήρια τοῦ Γερομερίου, Θεολόγου, Καμένης, Ὑψηλῆς Πέτρας, Μεσοποτάμου κτλ. πολλοὶ ἅγιοι ἄνδρες ὑπῆγον εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὡς καὶ ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, Κωνσταντῖνος ὀνομαζόμενος (τῷ 1223) Μεσοποταμίτης ἦν.